

РЕШЕНИЕ

№ 2463

гр. София, 08.04.2015 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 46
състав, в публично заседание на 10.03.2015 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Желева

при участието на секретаря Красимира Савова, като разгледа дело номер **6131** по описа за **2014** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – чл. 161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК), във вр. с чл. 4, ал. 1 от Закона за местните данъци и такси (ЗМДТ).

Образувано е по жалба, подадена от [фирма], ЕИК[ЕИК] срещу Ревизионен акт (РА) № МДТ-РД-01-07-16/26.02.2014 г. на СО, дирекция „ПАМДТ“, отдел „РКПНО“, мълчаливо потвърден от кмета на СО по реда на чл. 156, ал. 4 ДОПК.

Жалбоподателят поддържа незаконосъобразност на оспорения РА като постановен при неправилно приложение на закона, съществени процесуални нарушения и необоснованост с оглед събраните в хода на ревизията доказателства. Излага подробни аргументи в подкрепа на твърденията си. Жалбоподателят поддържа, че с оспорения РА е установено задължение за заплащане на данък недвижими имоти (ДНИ) за имот, който представлява земеделска земя по смисъла на чл. 10, ал. 3 ЗМДТ. Поддържа, че приходните органи не са доказали приложението на чл. 10, ал. 1 ЗМДТ по отношение на процесния имот, както и че същият попада в строителните граници на населеното място, така и че според подробния устройствен план (ПУП) имат предназначението по чл. 8 от Закона за устройство на територията (ЗУТ) след промяна на предназначението на земята. Жалбоподателят оспорва начисляването на такса битови отпадъци (ТБО) за услугите по обезвреждане на битови отпадъци в депа или други съоръжения и за поддържане на чистотата на териториите за обществено ползване. Счита, че такива услуги не са предоставяни по отношение на процесния имот, тъй като той попада в имотите, определени със Заповед №

СО-Р2-09-931/30.10.2013 г. на кмета на СО, за които няма възможност да бъдат обслужвани от фирмите, извършващи услугата по сметосъбиране и сметоизвозване. В заключение се посочва, че

В проведените по делото с.з. жалбоподателят се представлява от процесуален представител, който поддържа жалбата по изложените в нея съображения. Претендира разноски.

Ответникът - кметът на Столична община, чрез упълномощения адв. П., оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Излага подробни съображения по същество на спора. Претендира разноски.

Административен съд София-град, I-во отделение, 46 състав, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите и възраженията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № МДТ-РД-01-91/30.10.2013 г., издадена на основание чл. 112 и чл. 113 от ДОПК, е възложено извършването на ревизия на [фирма] за задължения на дружеството за данък върху недвижимите имоти (ДНИ) и за такса битови отпадъци (ТБО) за периода 01.01.2008 г. – 31.12.2012 г. Определени да извършат ревизията са лицата М. А. Д. – главен инспектор, А. Т. К. и Н. Ц. Х.-С. – старши инспектори. Заповедта е издадена от Р. Б. – главен инспектор в сектор „Ревизионен контрол“ в дирекция „ПАМДТ“, компетентен орган, съгласно Заповед № МДТ-6600-102/21.02.2013 г. на директора на дирекция „ПАМДТ“. Срокът на ревизията е определен на три месеца, считано от датата на връчването на посочената ЗВР, като заповедта е връчена чрез упълномощено лице на 30.10.2013 г.

В хода на ревизионното производство са извършени поредица от процесуални действия с цел на установяване на относимите факти и обстоятелства, като изисканите и представени документи и писмени обяснения, както и извършените от органите по приходите процесуални действия и събраните в хода на производството доказателства са подробно описани в РД и РА и не следва да бъдат преповтаряни в настоящото решение.

На 05.02.2014 г., в срока по чл. 117, ал. 1 ДОПК, е издаден ревизионен доклад № МДТ-2600-111 от ревизиращите органи, определени с посочената по-горе ЗВР. Р. доклад има съдържанието, предвидено в чл. 117, ал. 2 и ал. 3 ДОПК и е връчен в срока по чл. 117, ал. 4 ДОПК. Дружеството се е възползвало от правото си да подаде възражение на основание чл. 117, ал. 5 ДОПК срещу констатациите в РД с вх. № МД-2600-111/1/ от 19.02.2014 г.

На основание чл. 119, ал. 2 ДОПК, в срока по чл. 119, ал. 3 ДОПК, ревизионният екип на СО е издал РА № МДТ-01-07-16/26.02.2014 г., с който са установени следните задължения: ДНИ район Искър - 5574,11 лв. и лихви 1953,63 лв.; ТБО район Искър – 21248,14 лв. и лихви 7791,68 лв.; ДНИ район С. – 120,67 лв. и лихви – 53,21 лв.; ТБО район С. – 740,85 лв. и лихви 340,29 лв. РА е връчен на 04.03.2014 г. в срока по чл. 119, ал. 4 ДОПК. В РА изцяло са възприели констатациите и мотивите, възпроизведени в РД, въз основа на което са установили оспорените задължения на дружеството за ДНИ и ТБО за процесния период.

В хода на ревизионното производство органите по приходите са установили, че дружеството е закупило поземлен имот, съставляващ поземлен имот с планоснимачен номер 487, попадащ в кадастрален лист 484, административен район Искър, планоснимачен район „Гара Искър“ и промишлен район първа и втора част от цифровия кадастр на СО с площ 1141 кв.м. имотът е придобит съгласно НА за

покупко-продажба на недвижим имот № 29, том I, рег. № 881, дело № 26 от 10.03.2008 г. Имотът е деклариран с данъчна декларация по чл. 14 ЗМДТ вх. № [ЕГН]/21.03.2013 г. за деклариране на земя с отчетна стойност 625 865,60 лв. след декларирането е открита данъчна партида 7206F53036 от 21.03.2013 г. Органите по приходите са направили анализ на предоставените от дружеството счетоводни документи, при който са установили, че няма различие между декларирани и счетоводни данни. Данните са взети от представените извлечения от счетоводните регистри на дружеството. Органите по приходите са установили следните обстоятелства: имотът попада в границите на организираното сметосъбиране и сметоизвозване; за него няма възможност да бъде обслужван от фирмата-оператор за район Искър и не се извършва услугата по сметосъбиране и сметоизвозване; незастроен имот, до който няма транспортна връзка на територията на район Искър.

Установено е, че няма издадена заповед на кмета на Столична община за допускане на пряко договаряне с фирми, извършващи услугата по сметосъбиране и сметоизвозване на основание чл. 24, ал. 1 и ал. 3 от Наредбата за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги предоставяни от Столична община (НОАМТЦУПСО).

В срока по чл. 152, ал. 1 ДОПК, издаденият РА е обжалван по административен ред от [фирма] с жалба вх. № МДТ-2600-111/2/ от 18.03.2014 г. като от страна на дружеството са изложени доводи, идентични с изложените във възражението срещу РД. В 67-дневния срок по чл. 155, ал. 1, вр. чл. 146 ДОПК (до 07.04.2013г.) горестоящият административен орган не е постановил решение. Жалбата, по която е образувано настоящото съдебно производство, е подадена в срока по чл. 156, ал. 5 ДОПК, от легитимирано лице и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима.

При така установеното от фактическа страна, Административен съд София-град, I-во отделение, 46 състав, обосновава следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежна страна – адресат на обжалвания РА, имаща право и интерес от оспорването и като подадена в срока по чл. 156, ал. 5 ДОПК срещу РА, който е обжалван по административен ред, се явява процесуално допустима. Същата следва да бъде разгледана относно нейната основателност.

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК, съдът проверява законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

По изложените вече във фактическата част на решението съображения съдът намира, че оспореният ревизионен акт е издаден от компетентен по смисъла на чл. 118, ал. 2 и чл. 119, ал. 3 ДОПК, вр. чл. 4, ал. 3 ЗМДТ орган по приходите, при спазване на установената форма по чл. 120, ал. 1 от ДОПК. Липсват данни по делото в ревизионното производство да са допуснати съществени процесуални нарушения - такива, които са нарушили правото на защита на засегнатото лице, или ако не бяха допуснати, биха довели до постановяване на акт с друго съдържание. Административната преписка е комплектувана в цялост в хода на съдебното производство, като на жалбоподателя е предоставена възможност за запознаване със съдържащите се в нея писмени доказателства и организиране на защитата му.

С оглед направените волеизявления в жалбата и преценявайки ангажираните по спора доказателства, настоящият състав приема, че РА № МДТ-РД-01-07-16/26.02.2014 г. се оспорва в частта, установяваща задължения на дружеството за ДНИ район Искър -

5574,11 лв. и лихви 1953,63 лв.; ТБО район Искър – 21248,14 лв. и лихви 7791,68 лв.

За спорния по делото въпрос е допусната и приета съдебнотехническа експертиза (СТЕ), изготвена от вещото лице инж. Р. К.. На експертизата е поставена задача да изследва имотът е придобит съгласно НА за покупко-продажба на недвижим имот № 29, том I, рег. № 881, дело № 26 от 10.03.2008 г. В заключението си, вещото лице посочва, че посоченият имот представлява поземлен имот с идентификатор 68134.1502.487 с площ 1142 кв.м. по кадастралната карта. Съгласно кадастралната карта, имотът е с трайно предназначение Земеделска територия и начин на трайно ползване – Нива. Съгласно КВС ПИ 005365 е с НТП нива IV категория, вид на територията Селско стопанство и трайно предназначение – Земеделска територия. С решение № 49 от 01.12.1992 г. на Поземлена комисия С., имотът е възстановен в съществуващи стари реални граници като ливада, IV категория, под 0 365 в м. Крива (Крайното). Съгласно ОУП на СО имотът попада в зона за малки и средни производства и занаятчийски услуги. Съгласно действащата за процесния имот регулация, същият нее урегулиран и няма достъп до улица. Съдът кредитира заключението на вещото лице като компетентно изготвено и неоспорено от страните. От същото по категоричен начин се установява статутът на имота, а именно – земеделска територия, нива.

В хода на ревизионното производство са събрани и други доказателства, подкрепящи горепосоченото:

С писма № 14 МДТ-2600-29/1/ от 24.06.2013 г., № 14 МДТ-2600-29/2/ от 27.08.2013 г., № МДТ-0500-351/1/ от 28.11.2013 г. СО Направление „Архитектура и градоустройство“ посочва, че процесният имот от 1961 г. попада в „чертите на града“, но няма конкретно предназначение по смисъла на чл. 8, т. 1 ЗУТ, за него не е предвиден УПИ, тъй като не е провеждана съответната градоустройствена процедура за урегулирането му, т.е. след като не е приложен регулационен план (ПУП) за този имот и към настоящия момент, следва да се приеме, че е извън строителните граници на застроителния и регулационен план на СО, поради което е налице първоначалното положение на имота така както е възстановен с Решение № 49 от 01.12.1992 г. на Поземлена комисия С. (арг. Решение № 8402/17.09.2007 г. по адм.дело № 250/2007 г. на ВАС, III Отделение).

В подкрепа на този извод е и обстоятелството, че независимо че попада в чертите на града от 1961 г., процесният имот е възстановен през 1992 г. като земеделска земя, т.е. отговарял е на условията за допустимост на реституцията по чл. 10, ал. 1 вр. чл. 2 ЗСПЗЗ. Обстоятелството, че се касае за земеделска земя е констатирано и през 2007 г. с НА № 57, том XI, рег. № 24651, дело № 18892/2007 г. за възстановено право на собственост на земеделска земя, съгласно ЗСПЗЗ и по наследство.

На първо място, настоящият състав следва да посочи, че съгласно чл. 62 от ЗМДТ, ТБО се заплаща за услуги по събиране, извозване, обезвреждане на битови отпадъци и за поддържане на чистотата на територии за обществено ползване в населените места. ЗМДТ и Наредбата на Столична община по чл. 9 от закона не обвързват дължимостта на ТБО с вида/характера на земята, за разлика от изричната разпоредба на чл. 10, ал. 1 ЗМДТ по отношение на данъка върху недвижимите имоти.

Обстоятелството дали процесният имот представлява земеделска земя или урегулирани поземлени имоти е от значение за спора доколкото по делото следва да се установи дали имотите са в населеното място и дали попадат в границите, в които Общината предоставя услугите, изброени в чл. 62 ЗМДТ. От събраните по делото

доказателства, включително и от изслушаната по делото СТЕ се установява, че процесният имот представлява земеделска земя.

Съгласно чл. 64, ал. 1 от Закона за местните данъци и такси таксата за битови отпадъци се заплаща от лицата по чл. 11 (собствениците на облагаемите с данък недвижими имоти). Таксата за битови отпадъци е една от местните такси, които се събират от общините по чл. 6, ал. 1, б. „а” от Закона за местните данъци и такси. Съгласно чл. 8, ал. 2 от Закона за местните данъци и такси за услуга, при която дейностите могат да се разграничат една от друга, се определя отделна такса за всяка от дейностите. Предвид обстоятелството, че при таксата за битови отпадъци отделните дейности могат да се разграничат една от друга съобразно чл. 62 от Закона за местните данъци и такси таксата се заплаща за услугите по събирането, извозването и обезвреждането в депа или други съоръжения на битовите отпадъци, както и за поддържането на чистотата на териториите за обществено ползване в населените места. Размерът на таксата се определя по реда на чл. 66 за всяка услуга поотделно - сметосъбиране и сметоизвозване; обезвреждане на битовите отпадъци в депа или други съоръжения; чистота на териториите за обществено ползване. След като процесният имот представлява земеделска земя по смисъла на чл. 2 от Закона за собствеността и ползването на земеделските земи, тъй като за него няма одобрен ПУП, то без значение е обстоятелството, че определените в описаните в мотивите на процесния РА заповеди граници, в които се извършва организирано сметосъбиране и сметоизвозване, съвпадат с административните граници на район Искър.

Разпоредбата на чл. 10, ал. 1 ЗМДТ установява общ принцип на облагане на недвижимите имоти. Изключените от данъчна тежест отделни категории имоти са лимитативно изброени от законодателя в разпоредбите на чл. 10, ал. 2 и ал. 3 и чл. 24 ЗМДТ. Видно от хипотезата на чл. 10, ал. 3 ЗМДТ, не се облагат с данък земеделските земи и горите, с изключение на застроените земи - за действително застроената площ и прилежащия ѝ терен. В случая спорен по делото е въпросът дали процесният недвижим имот, с оглед естеството и предназначението си представлява облагаем обект по смисъла на общото правило на чл. 10, ал. 1 ЗМДТ или е изключен от данъчно облагане предвид нормата на чл. 10, ал. 3 ЗМДТ. Съгласно чл. 2 ЗСПЗЗ земеделски земи са тези, които са предназначени за земеделско производство и отговарят на посочените в т. 1 – т. 4 от нормата условия. По делото не е спорно, че процесният имот не е включен в горския фонд, че не е застроен със сгради, нито представлява двор или складово помещение към такива, както и че не е зает от открити мини и кариери, от енергийни, напоителни, транспортни или други съоръжения за общо ползване, нито представлява прилежащи части към такива съоръжения. В представената по делото скица за имота, заверена от АГКК, е отразено, че същият е с начин на трайно ползване „нива“. Наред с това, видно от заключението на вещото лице, имотът не е урегулиран и не попада в територия, обхваната от действащ ПУП. Действително имотът попада в територия, определена с ОУП, но за да бъде земеделска земя е достатъчно да не попада в територия, обхваната от ПУП, какъвто е настоящият случай. От изложеното се налага извода, че за имота не се дължи ДНИ.

Съгласно чл. 71 ЗМДТ не се събира такса за: 1. сметосъбиране и сметоизвозване, когато услугата не се предоставя от общината или ако имотът не се ползва през цялата година и е подадена декларация по образец от собственика или ползвателя до края на предходната година в общината по местонахождението на имота; 2. поддържане чистотата на териториите за обществено ползване когато услугата не се предоставя от

общината; 3. обезвреждане на битовите отпадъци и поддържане на депа за битови отпадъци и други съоръжения за обезвреждане на битови отпадъци - когато няма такива.

Със Заповед № СО-Р2-09-931/30.10.2013 г. Кмета на СО е определил в т. 3 имотите, попадащи в границите на организираното сметосъбиране и сметоизвозване, които няма възможност да бъдат обслужвани от фирмите, сключили договор със СО за извършване на услугата по сметосъбиране и сметоизвозване, където попада и процесния имот ПИ 484, кв.8, ПР-Н. „Искър-север" -II част, който представлява необработваната земеделска земя /ливада/, без достъп на път до нея, поради което не генерира никакви битови отпадъци, следователно и не се нуждае от обезвреждането им в депа или други съоръжения, нито попада в територията за обществено ползване, за да бъдат нечислявани такива такси.

В подкрепа на това обстоятелство, са и Писмо изх. № МДТ-6600-729121/20.01.2014 г. на СО и Становище на Д. Д. Г. на длъжност В. Н-к РИ „Искър" по искане за извършване на насрещна проверка от 15.11.2013 г., от което е видно, че процесният имот се намира в границите на организираното сметосъбиране и сметоизвозване, но за който няма възможност да бъде обслужван от фирмата оператор за район „Искър", не се извършва услугата по сметосъбиране и сметоизвозване и до имота няма транспортна връзка.

Услугите обезвреждане на битовите отпадъци и поддържане на депа за битови отпадъци и поддържане чистотата на териториите за обществено ползване по принцип се престират и при неползване на конкретния имот, във връзка с поддържането на чистотата на обслужващите/заобикалящите имота територии за обществено ползване и депата, в които се обезвреждат отпадъците и от тях. Общото ползване на териториите за обществено предназначение в общините налага обща на всички ползватели отговорност за поддържане на необходимата чистота. Затова законодателят е обособил извършването на дейността като самостоятелен вид услуга предоставяна от общината, за която се дължи такса. Поемането от всички собственици и ползватели на имоти в населеното място на отговорността за поддържане чистотата на териториите за обществено предназначение не противоречи на принципа на общностното право в областта на отпадъците, че „замърсителят плаща". В този смисъл решение № 10323 от 08.07.2013г. по адм.дело № 2673/2013г. на ВАС. Тук е мястото да се посочи чл. 15 от Директива 2006/12/ЕО на ЕП и на Съвета от 5 април 2006 относно отпадъците, който гласи, че „В съответствие с принципа „замърсителят плаща" разходите за обезвреждане на отпадъците следва да бъдат понесени от притежателя, който има отпадъци, които се обработват от събирач на отпадъци или от предприятие, както е предвидено в чл.9 и/или предишните притежатели или производителя на продукта, от който са произлезли отпадъците. Таксата за битови отпадъци е вид финансово вземане и като такова се заплаща за реално предоставени услуги. Това означава, че дейностите по събиране на битовите отпадъци и транспортирането им до депа или други инсталации и съоръжения за обезвреждането им, както и поддържането на чистотата на териториите за обществено ползване реално са извършени. Поддържане на

чистотата на териториите за обществено ползване включва почистване на уличните платна, площадите, алеите, парковете и другите територии от населените места, предназначени за обществено ползване. До имота няма транспортна връзка, т.е. няма улични платна, алеи, същият няма предназначение, т.е. не е площад или парк, поради което попада в изключенията по чл. 71 ЗМДТ.

На следващо място, в тежест на данъчния орган е да докаже, че е предоставил и извършил конкретната услуга, за която претендира заплащане на съответната такса - арг. Решение № 1056 от 23.01.2013 г. по адм.д. № 11254/2012 г. на ВАС, VII отделение. Представените от СО доказателства, не касаят целия процесен период, обект на данъчна ревизия - от 01.01.2008 г. до 31.12.2012 г., а само части от него – 2010 г., 2012 г., поради което не могат да установят, че услугите са предоставяни от концесионера за времето от 01.01.2008 г. до 31.12.2011 г.

С оглед на гореизложеното, настоящият състав счита, че оспореният акт следва да бъде отменен в частта досежно установените задължения на дружеството за ДНИ район Искър - 5574,11 лв. и лихви 1953,63 лв.; ТБО район Искър – 21248,14 лв. и лихви 7791,68 лв.

При този изход на спора, на жалбоподателя се полагат сторените във връзка със съдебното производство разноски в размер на 2 350 (две хиляди триста и петдесет) лева.

По изложените съображения и на основание чл. 160, ал. 1 от ДОПК, Административен съд – София град

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК] Ревизионен акт № МДТ-РД-01-07-16/26.02.2014 г. на СО, дирекция „ПАМДТ“, отдел „РКПНО“, мълчаливо потвърден от кмета на Столична община в частта на определените задължения за такса битови отпадъци район Искър – 21248,14 лв. и лихви 7791,68 лв. и данък недвижими имоти район Искър - 5574,11 лв. и лихви 1953,63 лв. за периода 01.01.2008 г. – 31.12.2012 г.

ОСЪЖДА Столична община да заплати в полза на [фирма], ЕИК[ЕИК] разноски в размер на 2 350 (две хиляди триста и петдесет) лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България, в 14 дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: